

ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Γιώτα Κριλή

Μέρος 9ο

- Βαραίνει και η δική μου καρδιά, Νικήτα. Λυπάμαι ειλικρινά που πάτε στο μέτωπο. Είσαστε νέοι και ο δικός σας αγώνας είναι η ζωή. Να παντρευτείτε και να νοικοκυρευτείτε. Δυστυχώς, οι ηγεμονίες της Ευρώπης είναι άπληστες. Χρησιμοποιούν τον πόλεμο για να αυξήσουν τα πλούτη τους και τα εδάφη τους. Εμπλέκουν κι άλλα κράτη, ακουσίως ή εκουσίως, στο μακάβριο χορό του πολέμου. Έχει εμπλακεί αναγκαστικά και η πατρίδα μας για να υπερασπιστεί τα εθνικά της δικαιώματα. Είναι παράλογη και απαράδεκτη η κατάσταση. Χρησιμοποιούν τη βία για να λύσουν τις διαφορές τους και όχι τη λογική.

- Όλοι γνωρίζουν, πρόσθεσε ο Πέτρος, πόσο υποφέρουν εκατομμύρια Έλληνες που ζουν στην Οθωμανική Αυτοκρατορία. Είναι ντόπιοι πληθυσμοί και ζουν σε κείνα τα μέρη από τους πανάρχαιους χρόνους. Δεν είναι κατακτητές. Όμως τα πολιτισμένα κράτη του κόσμου δεν τους συμπαράστέκονται. Διώκονται απηνώς και καταστρέφονται. Μάλιστα, τώρα που υπάρχει έλλειψη τροφίμων, οι Έλληνες στην Κωνσταντινούπολη και σε άλλες πόλεις πεθαίνουν από την πείνα. Απελπισμένοι αφήνουν τα παιδιά τους σε φιλανθρωπικά ιδρύματα απ' όπου διανέμονται σε Τούρκους μεγιστάνες με το πρόσχημα της περίθαλψης, αλλά με κύριο σκοπό τον εξισλαμισμό τους. Δηλαδή, έχουμε μια κατάσταση νέου παιδομαζώματος. Επιπλέον μετατοπίζουν τους Έλληνες από τις παραλίες της Μικράς Ασίας στο εσωτερικό της χώρας. Το Αϊβαλί έχει αδειάσει τελείως.

- Είναι δύσκολη η θέση της Ελλάδας, συνέχισε ο Στέλιος. Δεν έχει επιλογές. Οι εμπόλεμες παρατάξεις την έσπρωξαν στο διχασμό. Και ο Βενιζέλος είναι αναγκασμένος να κάνει συμβιβασμούς ώστε να μην μείνει το έθνος έξω από το τσιμπούσι των κραταιών, όπου θα χαράζονται τα νέα σύνορα των κρατών σαν τελειώσει ο πόλεμος. Και τώρα πάτε και εσείς να συμβάλετε σ' αυτόν τον παράλογο και βρώμικο αγώνα για να υπερασπί-

σετε τα υψηλά ιδανικά της πατρίδας. Η μόνη παρηγοριά είναι, απ' ό,τι ακούγεται, ότι έχουν κιοτέψει οι εμπόλεμοι. Το εύχομαι ολόψυχα, Αριστείδη και Νικήτα, να τελειώσει ο πόλεμος γρήγορα και να επιστρέψετε και εσείς στα σπίτια σας. Να δώσει ο Θεός να γιορτάσουμε τη νίκη των συμμάχων και της πατρίδας του χρόνου το Μάη στο πανηγύρι τ' Αϊ-Νικόλα.

- Ευχαριστούμε, κυρ-Δάσκαλε.

Μπήκε μέσα η Ασπασία με την εγγονή της αγκαλιά και αποτάθηκε στους στρατιώτες.

- Λεβέντες μου, μια χάρη σας ζητάω. Εκεί στη Μακεδονία που θα πάτε, αν τύχει και περάσετε από το Νεοχώρι, να ρωτήσετε για τον πατέρα της Ελευθερίας, το Θανάση Βογιατζόγλου το χωροφύλακα. Και αν τον βρείτε να του πείτε χαιρετίσματα και ότι η κόρη του και η γιαγιά της είναι καλά.

- Μετά χαράς, κυρα-Ασπασία. Να το σημειώσω στο δεφτέρι μου, είπε ο Αριστείδης.

- Ευχαριστώ. Ώρα σας καλή, παλικάρια μου, ο Χριστός και η Παναγιά να σας φυλάει, είπε και τους αποχαιρέτησε.

- Ο Μαστροπάν μάς είπε ότι οι δικοί σας είχαν σκοπό να σας παντρέψουν πριν φύγετε. Είσαστε αρραβωνιασμένοι; ρώτησε ο Ηρακλής.

Χαμογέλασαν συνεσταλμένα.

- Όχι ακριβώς. Είμαστε λογοδοσμένοι. Περιμέναμε να τελειώσει ο πόλεμος. Και αφού δεν τελείωνε, αποφασίσαμε να κάνουμε τους αρραβώνες μεθαύριο του Αϊ-Δημητρίου και τα στεφανώματα του χρόνου το Μάη. Δυστυχώς, ήρθε η επιστράτευση. Ελπίζουμε να έχουμε επιστρέψει μέχρι τότε. Θα παντρευτούμε την ίδια μέρα και θα σας καλέσουμε στους γάμους μας, είπε ο Αριστείδης.

- Η ώρα η καλή. Έχουμε όλοι μας επιθυμήσει το Αηδονοχώρι. Είναι από το χωριό οι νύφες;

- Η Ελένη του Αριστείδη είν' απ' το διπλανό χωριό. Η Μαρίνα είν' γειτόνισά μου.

- Α, τη θυμάμαι τη Μαρίνα. Είχε έρθει να δανειστεί το ταψί, είπε ο Ηρακλής.

\Το τρένο ξεκίνησε σφυρίζοντας για το μέτωπο φορτωμένο ανθρω-

πινο δυναμικό, που θα συνέβαλλε στον πόλεμο για τη νίκη της Αντάντ και της Ελλάδας. Τα βαγόνια φύσκα με άγουρους επιστρατευμένους. Μερικοί ήταν σιωπηλοί, ενώ οι πιο πολλοί τραγουδούσαν χαρούμενα πατριωτικά εμβατήρια και τραγούδια.

Μαύρ' είν' η νύχτα στα βουνά, στους βράχους πέφτει χιόνι.

Μες στ' άγρια, στα σκοτεινά, στες τραχιές πέτρες, στα στενά, ο κλέφτης ξεσπαθώνει.

Ανάμεσά τους και ο Νικήτας με τον Αριστείδη. Ο Αριστείδης έπαιζε, δειλά-δειλά, τη φλογέρα του. Παρέκει ο διμοιρίτης τους. Ήταν γραμματιζόμενος, καλός τραγουδιστής και ο κορυφαίος στο βαγόνι τους. Ξεκινούσε το τραγούδι και το πισωγύριζαν οι άλλοι. Το τρένο τσαφ-τσουφ, τσαφ-τσουφ. Η διαδρομή φάνταζε ατέλειωτη. Ατέλειωτα ήταν και τα τραγούδια τους.

«Να τιμήσουμε και τον Ιερό Λόχο», φώναξε κάποια στιγμή ο διμοιρίτης και άρχισε να απαγγέλλει την ωδή του Ανδρέα Κάλβου:

Ας μη βρέξη ποτέ
το σύννεφον και ο άνεμος
σκληρός ας μη σκορπίση
το χώμα το μακάριον
που σας σκεπάζει.

Ας δροσίζη πάντοτε
με τ' αργυρά της δάκρυα
η ροδόπεπλος κόρη
και αυτού ας ξεφυτρώνουν
αιώνια τ' άνθη.

Ω γνήσια της Ελλάδος
τέκνα· ψυχαί που επέσατε
εις τον αγώνα ανδρείως,
τάγμα εκλεκτών Ηρώων,
καύχημα νέον.

...

Τα δυο σταυραδέρφια συγκινήθηκαν. Θυμήθηκαν το δάσκαλό τους στο μάθημα της ιστορίας. Ήταν σα να άκουγαν τη φωνή του:

«Οι Ιερολοχίτες ήταν οι προάγγελοι της Επανάστασης και αφιέρωσαν τη ζωή τους για την ελευθερία της πατρίδας. Τους οργάνωσε ο αείμνηστος Αλέξανδρος Υψηλάντης στη Μολδοβλαχία, όπου κίνησαν τον αγώνα στις 22 του Φλεβάρη το 1821».

Η συνέχεια την άλλη Παρασκευή

Το τρένο ξεκίνησε σφυρίζοντας για το μέτωπο φορτωμένο ανθρωπινο δυναμικό, που θα συνέβαλλε στον πόλεμο για τη νίκη της Αντάντ και της Ελλάδας. Τα βαγόνια φύσκα με άγουρους επιστρατευμένους.